

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 97–98 (13798-13799), 6 ГРУДНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

◆ **6 грудня – День Збройних сил України**

«Мрію виростити доньку в мирній Україні»

Молоде покоління офіцерів – це переважно бойові офіцери, які війну бачили на свої очі, а не вчили її по книжках. КОСТЯНТИН ВОЛОДИМИРОВИЧ МИРОНЕНКО – саме з таких. У свої 37 років він уже підполковник, заступник командира 72 ОРМБр ім. Чорних Запорожців із озброєння. Пропонуємо вашій увазі розмову з військовим, яка відбулася напередодні професійного свята наших захисників.

– **Костянтин Володимировичу, розкажіть, із чого почалася Ваша військова кар'єра.**

– З рішення. З першого мого серйозного свідомого рішення, що кожна людина повинна мати мету, та не щось просте, а так, щоб на все життя. Я в юнацтві був так собі хлопчина: вчився не дуже, та й дисципліна у мене трошки кульгала, причому на обидві ноги (сміється – прим. авт.). Але одного дня я знайшов таку мету для себе – стати військовим, пов'язати своє життя зі служінням своїй країні. Вступив до Чернігівського військового ліцею, і там почалося моє військове життя.

– **Важко було пристосуватися до нових обставин, до військової дисципліни?**

– Я не можу сказати, що мені було вкрай важко. Так, звичайно, певні якісь нюанси були, але то лише на початку. Уявіть собі: тобі 16 років, хлопці, твої сусіди, максимум батькову машину вчилися водити, а ти вже, щонайменше, три рази стрибнув з парашутом, більш-менш розумієшся на зброї і маєш фізичну підготовку. Загалом не було коли вже бешкетувати. Та й з'явилися перші відчуття військового братерства, поваги до командира. Нам, до речі, взагалі дуже пощастило, у нас командиром був підполковник Клігін. Людина з надзвичайним характером і силою духу. До того, як прийти в лицей, він служив у Афганістані, мав 192 бойових вильоти й неймовірну кількість військових та життєвих історій. Ми його не просто поважали, він був для нас, напевно, як батько: справедливий, спокійний, чесний, суворий, але й дуже добрий, бо дозволяв нам з хлопцями дивитися футбол після відбою (особливо матчі збірної України). Згодом я продовжив навчання: обрав Харківський інститут танкових військ ім. Верховної Ради України.

– **Як потрапили в 72 бригаду?**

– По розподілу. Прийняв евакуаційний взвод евакуаційної роти рембату. Пізніше став командиром роти з ремонту бронетанкової техніки. Але, чесно скажу, перший двигун з БМП знімав разом з хлопцями і книжкою. До речі, роту прийняв у Саші Багнюка. Він загинув потім, пізніше, під Петровським...

– **Наприкінці 2013 року Ви вже заступник командира батальйону з озброєння. Відчуття наближення війни було?**

– Так, звичайно. Як тільки почалися розстріли на Майдані, я чітко розумів, що потрібно готуватися до чогось більшого. Ми вже були на казарменому режимі. Щодня чекали тривоги. Потім – завантаження і вихід на полігон. Техніка у нас була готова, але хлопці до такого готові не були. Мобілізовані 1–2 хвили, екіпажі не злагоджені, все швидко. Важко було. Багато техніки одразу тоді постраждало. Мали б тришки більше часу на навчання, було б краще. Люди на патріотизмі робили просто неймовірні речі.

Пам'ятаю вже в районі виконання бойової задачі треба було допомогти нашим розвідникам з технікою, вони прикривали переправу під Кожевню. Я тоді підійшов і кажу: «Хлопці, механіки потрібні на БМП». Це був такий

марш в нікуди. Дороги заміновані, ДРГ ходили, як у себе вдома. Одразу встали двоє хлопців, років десь до 25-ти, а на вигляд взагалі діти. Кажуть: «Ми поїдемо, ми не боїмося». Сили і поїхали. Знайшли мене потім якось, більше мовчали, ніж говорили, але іноді і слів не треба...

– **Коли Ви зрозуміли що це справжня війна?**

– Розуміння прийшло, коли ми почали підвозити БК (снаряди) на БМП. Наш підрозділ тоді був відповідальний за доставку боєприпасів. Особливо, коли возили їх майже щодня. Ну й, звичайно, під обстрілом. Ми біля Сонцево стояли, ще так нібито й непогано розвернулися. І тоді нас «Градами» накрили. Пощастило, поховалися...

– **Кажуть, що Ви «батько» рембату.**

– Ну, так би мовити, був присутній під час народження вже новітнього бойового підрозділу. До 2015 року ремонтно-відновлювального батальйону не існувало, був скорочений, а в лютому 2015-го наш рембат сформували заново. Мене призначено командиром батальйону. От і виходить, що я «батько».

– **Розкажіть, де Вам найважче було працювати за ці 6 років війни?**

– Найтяжче було, коли бригада стояла в Авдіївці, шахті «Бутівка», Верхньоторецькому. По-перше, вийшли ми тільки з контрактниками, бо мобілізовані 5 хвилин вже розітхалися по домівках, спеціалістів не вистачало. І потім як почалося! Спочатку накрило тиловий пункт 2 батальйону. Було пошкоджено дуже багато машин, деякі – взагалі знищені. Потім зав'язалися бої за Авдіївську промзону, «Бутівка» також передихнути не давала. Хлопці мої постійно рвалися на передок, болісно сприймали новини про поранення побратимів, особливо важко було сповіщати про загибель. Постійно говорив з ними, пояснював, що якщо ми не відремонтуємо техніку, зброю, то хлопцям не передовій не буде чим воювати. І що цю роботу можемо зробити тільки ми. Дуже нелегко, коли ти хлопцям пояснюєш, вмовляєш їх, а сам душею і серцем також рвешся туди... Надто ж важко коли, наприклад, відправляєш своїх спеціалістів на передові позиції, чекаєш, не хочеш турбувати, аби зробили швидше роботу. Крутиш того телефона в руках, слухаєш радіостанцію, чекаєш, чекаєш, чекаєш...

Це дуже велика відповідальність. Але й хлопці та дівчата, коли відчувають, що ти за них переживаєш, також старіються швидше виконати завдання, не підвести ні в чому. Можливо, саме через це ми і стали у 2016 році найкращим ремонтним підрозділом АТО. Через отаку просту людську взаємодопомогу, взаємодопомогу і взаєморозуміння між командиром і підлеглими.

– **Зараз Ви заступник командира частини з озброєння. Що порадите молодим офіцерам?**

– По-перше, хлопці та дівчата, не бійтеся і, головне, не соромтеся запитувати, особливо у прапорщиків, сержантів і солдатів. Деякі з них довше в армії, ніж ви взагалі військові. І, звичайно, не припиняйте вчитися. А ще – будьте справедливими й чесними, це допоможе завоювати авторитет у своїх підопічних.

– **А які поради будуть молодим солдатам, сержантам?**

– Скажу, що на них тримаються наші Збройні сили. Скільки б не було офіцерів, тямущих і правильних, але без солдатів не буде ким робити роботу, не буде ким воювати. А пораду те саме – вчіться, розвивайтеся, самовдосконалюйтеся, і цим ви вдосконалисте й реформуєте нашу армію.

– **Про все поговорили, а про кохання забули. Чекає хтось на Вас удома?**

– Дружина і маленька донечка. Свою другу половинку я зустрів прямо перед війною, а одружилися в мою другу відпустку в 2014 році. Звичайно, за родинною сумою, чекаю відпустки, але є стимул робити більше, щоб донечка не застала і не побачила того, що бачили ми.

– **Скоро 2020 рік, що будете робити далі, які плани на майбутнє?**

– Хочете спитати, чи буду служити? (сміється – прим. авт.). Звичайно, буду. Якогого більше сил і вмінь хочеться віддати рідній 72 бригаді. А от щодо особистих планів, то дуже мрію виростити доньку в мирній Україні, звичайно, тільки після перемоги.

Юлія Євдокимова, сержант

3 Днем
Збройних сил України

**ЩИРО ВІТАЮ
з Днем Збройних сил України всіх,
хто присвятив своє життя
військовій службі!**

Білоцерківці особливо пишаються своїми земляками, які у лавах ЗСУ стали на заваді планам ворога зруйнувати нашу країну.

Завдяки нашим військовим, їхньому патріотизму і професіоналізму українська армія відродилася з попелу і нині здатна дати відсіч будь-якій провокації агресора, посівши гідне місце серед найпотужніших армій світу.

Дорогі воїни, шановні ветерани!

Ваш героїзм, незламність, відвага, бездоганне виконання свого обов'язку стали запорукою мирного неба над Білою Церквою.

Ми всі схилиємо голови і віддаємо глибоку шану тим, хто поклав своє життя за свободу рідної землі. Наш обов'язок – довічно пам'ятати мужність, героїзм, повагу до рідної землі загиблих дідів, батьків і побратимів.

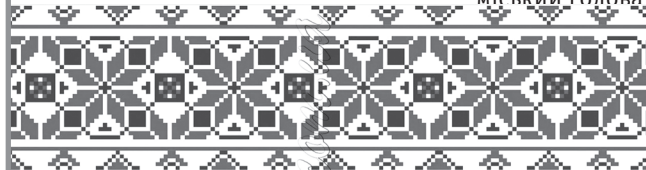
Сподіваюся, щира любов до України, славетні подвиги наших співвітчизників, народна повага, покликання та присяга надихатимуть вас на нові звершення у благородній справі служіння рідному народові.

Від усього серця бажаю добра, щастя та злагоди вам і вашим родинам, дорогі воїни та ветерани!

Нехай Господь благословить та захистить вас, ваші родини і нашу Україну!

СЛАВА УКРАЇНІ!

З повагою – Геннадій Дикий,
міський голова

Взірець родинного щастя

Багато років поспіль у нашому місті дотримуються дуже гарної традиції – вшановують подружжя, за плечима яких пів віку, а в когось навіть і більше, спільного життя. Ось і минулого тижня в Будинку урочистих подій вдруге на весільний рушник стали 8 «золотих» пар. Це – Колотніцькі Юрій Анастасійович та Ольга Яківна, Дзюбенко Анатолій Степанович і Надія Іванівна, Зіс Рантин Готлібович та Олександр Степанівна, Ралко Григорій Іванович і Ганна Григорівна, Шлапацькі Віталій Олександрович та Катерина Тимофіївна, Надобенко Володимир Дмитрович і Таїсія Миколаївна, Донець Петро Пилипович та Варвара Григорівна, Нечасові Василь Семенович і Валентина Кузьмівна. Бурхливими оплесками вітали «молодят» їхні діти, онуки, рідні.

Від імені міського голови Г. Диконого до присутніх з вітаннями звернувся його радник Микола Антоноук. Він також вручив ювілярам подяки Білоцерківської міської ради та її виконавчого комітету, подарунки й квіти.

Особливої атмосфери заходу додали й талановиті виступи юних білоцерківців.

Не обійшлося святкування і без весільного вальсу, в якому подружжя закружляли так само, як і багато літ тому. Звучало для них і гучне «Гірко!», а за їхнє здоров'я і щастя гості піднімали келихи ігристого.

Того вечора на адресу «золотих» ювілярів пролунало багато гарних і теплих слів. Були також спогади й розповіді про кожну сім'ю, про її спільний життєвий шлях довжиною у пів століття!

Без перебільшення – ці подружжя є взірцем для поколінь сьогоднішніх, вони знають справжню ціну родинного щастя. І хай буде так ще багато довгих літ!

Юлія Штонда

Успіх «агента змін» – в єдності освіти і науки

Із 2017 року освітня галузь України стоїть на рейках реформи – реалізації концепції «Нова українська школа», котра розпочалася, і це логічно, з початкової ланки. Проте зміст базової і повної загальної середньої освіти теж потребує осучаснення, як і власне методи роботи вчителя-предметника, який працює з «поколінням Z». Ці завдання, на нашу думку, можливо реалізувати через співпрацю закладу освіти з науковими установами.

Між управлінням освіти і науки Білоцерківської міської ради та відділом навчання географії та економіки Інституту педагогіки Національної академії наук України було підписано угоду про співпрацю, згідно з якою педагогічні працівники закладів загальної середньої освіти Білої Церкви брали участь у низці заходів, які організував і проводив Інститут. Одним із найяскравіших став семінар «Науково-методичне забезпечення компетентнісно-орієнтованого освітнього процесу під час реалізації економічних та економіко-географічних курсів у гімназії та ліцеї», який відбувся в листопаді 2019 року на базі БНВО «Ліцей-МАН». До участі в семінарі долучилися вчителі географії та економіки закладів загальної середньої освіти міста.

В одній команді під керівництвом завідувача відділу навчання географії та економіки Інституту педагогіки, доктора педагогічних наук, професора Т.Г. Назаренко працювали провідні фахівці педагогічної науки з різних установ: КНЗ КОР

«КОІПОПК» (О.В. Часнікова), НПУ імені М.П. Драгоманова (Л.А. Покась), ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти» (Н.О. Гончарова, яка провела майстер-клас по імплементації STEM-технологій через використання додатків доповненої реальності в економіко-географічних курсах (наприклад, присутнім на семінарі було запропоновано долучитися до створення острова своєї мрії). Старшим науковим співробітником відділу, кандидатом педагогічних наук В.С. Яценком було презентовано навчальну програму для курсу за вибором «Економіка використання водних ресурсів» та продемонстровано форми і методи роботи з нею. В.О. Надтока, старший науковий співробітник відділу, кандидат педагогічних наук, провів майстер-клас імітаційного моделювання ВВП та ВНП, у ході якого продемонстрував, як у простій і доступній формі можна пояснити старшокласникам складні економічні категорії. Завершився семінар майстер-класом старшого наукового співробітника, канди-

дата педагогічних наук, психолога Н.А. Ковчин, яка презентувала вчителям методики, що допоможуть мобілізувати особистісні ресурси для роботи в інформаційному середовищі, підвищити педагогічну майстерність і запобігти емоційному вигоранню. Завершився семінар експрес-тестуванням учасників-педагогів.

Підбиваючи підсумки заходу, географи Білої Церкви підкреслили важливість подальшої співпраці з науковими установами Національної академії педагогічних наук України, оскільки для побудови інноваційного уроку з будь-якого шкільного навчального предмета вчитель повинен знати сучасні тенденції розвитку педагогічної та психологічної наук, що, безперечно, впливатиме на фахову компетентність і майстерність педагога як «агента змін».

В.О. Надтока, кандидат пед. наук, старший науковий співробітник відділу навчання географії та економіки Інституту педагогіки НАПН України

У Білоцерківській школі мистецтв №1, згідно з планом роботи методоб'єднання викладачів закладів початкової мистецької освіти Київщини, відбувся день відкритих дверей секції естрадного мистецтва. До школи завітали 72 викладачі з різних куточків області, оскільки подібні заходи дають велику можливість підвищити рівень знань, ознайомитися з новими педагогічними методиками та поспілкуватися з колегами.

У програмі були представлені цікаві доповіді викладачів школи з практичними ілюстраціями роботи з учнями. Методичну роботу викладача-методиста Л.Ю. Крижешевської на тему «Інтегроване навчання та міжпредметні зв'язки на уроках сольного співу в мистецькій школі» проілюстрували учні Марина Колонтай, Степан Петришин-Канішевський, Дар'я Савченко, Тетяна Нестеренко, Катерина Зінченко, випускниця класу, а нині студентка 1-го курсу бакалаврату КМАВ ім. Р.М. Глієра Аліна Бондаренко та концертмейстер А.В. Слівних. Викладач В.С. Черевко виступив із темою «Розширення виконавської мобільності учнів мистецької школи шляхом залучення до естрадно-джазового музикування», яку репрезентували учень Олександр Свінцицький, ансамбль ударних інструментів та гурт «Junior Jazz» (солістка Дар'я Савченко, викл. Л.Ю. Крижешевська) та концертмейстери В.В. Бородіна й І.Б. Шаповал. «Комплексний розвиток учня-гітариста. Поєднання класичного та естрадного жанрів» висвітлив викладач О.Ю. Здоренко за участю ансамблю гітаристів філіалу школи при БСПМШ №16. Викладач В.М. Толмачов розповів про роботу з естрадним оркестром на тему: «Впровадження у навчальний процес мистецької школи стилів джазової музики: свінг, регтайм, блюз, боса-нова, диксиленд, бібоп, на прикладі роботи з дитячим естрадним оркестром» (концертмейстер А.В. Слівних).

Присутні на заході колеги-викладачі Київщини дали високу оцінку роботі колективу школи. Зокрема, директор Барішівської ДМШ, голова обласної секції естрадного мистецтва Н.О. Деркачевська наголосила на тому, що підтвердженням його відданості своїй педагогічній роботі були чудові виступи учнів, а широкий і розмаїтий спектр методичних напрацювань є свідченням титанічної праці і потужних результатів. Позитивну оцінку заходу дали й директор Ірпінської ДМШ Н.О. Дидикина, яка назвала школу мистецьким центром, де запалюють зірки справжні професіонали своєї справи, та директор Яготинської ДМШ Т.М. Ермоленко, на думку якої – це сучасний, академічно-креативний показовий заклад із масою позитиву, майстерня професіоналізму.

Ці відгуки для колективу Білоцерківської школи мистецтв №1 є важливим доказом високого мистецько-педагогічного рівня, що є плідним досягненням і добрим внеском у переддень 100-літнього ювілею закладу.

Людмила Уфанцева

Сонце в інтернатському вікні

Напередодні Міжнародного дня людей з інвалідністю в місті, на базі Білоцерківського дитячого будинку-інтернату, відбувся круглий стіл із довгою і складною назвою, за якою ховається не менш складний і довгий процес, від котрого безпосередньо залежить життя маленьких людей, у нашому випадку – з важкими формами інвалідності: «Шляхи впровадження плану розвитку системи надання соціальних послуг для дітей та сімей з дітьми та реформування закладів інституційного догляду в місті Біла Церква».

Маємо пояснити передісторію. 2017 року в Україні розпочалася ще одна (крім медичної, освітньої та децентралізаційної) реформа, так звана деінституціалізація. Цей термін означає зміну системи дитячих інтернатів. Чим керувались автори реформи? Звісно, бажанням кращої долі кожній дитині, яка з тих чи інших причин опинилася в казенних стінах. Інтернати ж, як вирішили фахівці, – шкідливі. А в Україні в них перебувають 106,7 тисячі хлопчиків і дівчаток. Трохи більше 17% з усіх вихованців в інституціях мають інвалідність, усі інші – звичайні діти, чий батьки за різних обставин не здатні забезпечити їм гідного піклування і виховання в родині. Відтак розробники реформи прагнуть створити такі умови в країні, за яких потреба в інтернаті, дитячому будинку тощо просто зникне. Для того Урядом (Гройсмана) була ухвалена Національна стратегія реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017–2026 роки. Відповідно до неї, вже 2026-го вихованців у інтернатах має бути менше 0,5% від загальної кількості дитячого населення (зараз – 1,5%). А ті, хто все ж таки залишається в інституціях, а не в сім'ях, – житимуть у невеликих установах в умовах, максимально наближених до сімейних (до 10 осіб в одному закладі). До прикладу: в Австрії та Норвегії – 0,1% дітей мешкають в інтернатах, у Польщі, Болгарії, Румунії та Молдові – 0,5%.

Навіть не фахівцям зрозуміло, що це складна реформа, хоча б тому, що понад 700 українських інтернатних закладів перебувають у віданні трьох міністерств: охорони здоров'я (38), освіти і науки (563) та соціальної політики (117). Але процес, як мовиться, пішов.

На Київщині реформування інтернатів відбувається за сприяння експертної групи проекту «Громада для дитини». А Білоцерківський дитячий будинок-інтернат став одним із 8 закладів області, трансформація яких уже розпочалася. Але про це – трохи згодом.

Як гостинні господарі, вихованці інтернату подарували учасникам круглого столу художні вітання. Чарівна Вероніка Павук, яку вивіз на візочку до центру зали юнак у вишиванці, прочитала вірша. Хлопці круто станцювали хіп-хоп (це вже потім ми дізналися, що музики, під яку вони класно рухались, двоє з них зовсім не чувають). По-особливого сприймався й танець з рушниками, учасники якого вручили кожному гостеві сувенір. А вже відомий у місті дуєт «Половина серця-2» просто підкорив серця глядачів. Мимоволі подумалося: ці гарні, доглянуті діти у сценічних костюмах, які, навіть маючи складні діагнози, а тому непросту долю, вільно і талановито презентують загальною своєю вміння; ці досвідчені, фахові люди, що поруч із ними; це сучасне обладнання та, зрештою, цей затишок та ідеальний лад – чи мали б усе це діти, народжені з вадами розвитку (а в цьому випадку – розумовими), аби не інтернат?..

Розпочинаючи зустріч, його директорка Алла Верещак розповіла присутнім і про заклад, і про його перспективи в ракурсі трансформації. Нині в інтернаті перебуває 75 дітей (29 із них – сироти) та 84 молодих людей з інвалідністю. Вік підопічних – від семи до вісімнадцяти років.

Саме для тих, кому є 18 і хто може працювати, відкрито молодіжне відділення, де можна перебувати до 35 років. Але, як же Алла Герогіївна, в інтернаті є діти-сироти, які потрапили сюди ще 4-літніми, вирости в цих стінах, вважають їх рідним домом. Ніяке людське серце не посміє викреслити такого вихованця, відправити його у психоневрологічний заклад для дорослих. От тому задля цих своїх підопічних інтернат відкрив відділення підтриманого проживання. Там можна мешкати й після 35-ти. Зазвичай це хлопці, нині їх 12, які офіційно працюють та потребують мінімального супроводу. Крім згаданих, у закладі діє також відділення паліативного догляду, де перебувають 40 дітей.

У процесі трансформації на базі інтернату передбачається створення Київського обласного сервісного комплексу для дітей та молоді з інвалідністю. Тут буде відкрито два нові відділення: денного догляду для дітей зі складними формами інвалідності та забезпечення тимчасового відпочинку батьків, які доглядають за дитиною з інвалідністю.

Ці інноваційні відділення запрацюють тоді, коли на території закладу замість нинішнього літнього спального корпусу побудують нове приміщення (за кошти Світового банку).

Детальніше про актуальність запровадження додаткових видів послуг розповіла учасником круглого столу експерт проекту Надія Майорова. Відомо, що в Білій Церкві та районі проживає понад 16 відсотків дітей з інвалідністю області, тобто приблизно кожна сьома дитина з інвалідністю Київщини. Й особливо гострою є потреба в денному догляді у хлопчиків та дівчаток, які за станом здоров'я не можуть відвідувати школу та перебувають на індивідуальній формі навчання. У відділенні денного догляду, куди дітей довозитимуть з міста та навколишніх сіл (увечері розвозитимуть по домівках), їм гарантовані навчання, харчування, реабілітаційні заходи, цікаве дозвілля тощо. На думку експерта, це шанс особливим дітям не втратити зв'язок із родиною, розкрити власний потенціал.

У друге, стаціонарне, відділення дітей з інвалідністю зараховуватимуть тимчасово, на 24 доби, аби дати можливість батькам, які їх доглядають без відпусток і вихідних, а тому нещадно вигорають і фізично, і психологічно, просто відпочити.

Ключова експертка проекту «Громада для дитини» Раїса Кравченко запропонувала для обговорення дуже важливу й цікаву тему: перспективу створення індивідуальних мереж підтримки для вихованців інтернатних закладів, які втратили контакт з родиною й перебувають на паліативному догляді. Адже не секрет, що такі діти зазвичай навіть уявлення не мають, яким є світ за вікнами їхньої інтернатської кімнати, а єдиними людьми, з якими вони тісно спілкуються, є їхні доглядальники. Тому Раїса Іванівна розповіла про практику згаданих вище індивідуальних мереж підтримки. Це коли збирається група волонтерів, кожен учасник

якої приходить до одного підопічного раз на місяць (але протягом тривалого часу, можливо, упродовж років) і виконує певну функцію. (Звісно, це слово не зовсім підходить, адже йдеться про справді тепле, прихильне ставлення до дитини з важкою інвалідністю.) Так от – хтось займатиметься фінансовими справами підопічного, хтось слідкуватиме за його одягом, хтось вивозитиме його на прогулянку... По-трапити до магазину, в кіно чи до «Олександрії» для такого вихованця – величезна подія! Пані Раїса знала хлопця, який був лежачим інвалідом, не міг ковтати – його доводилось годувати через зонд. Але, попри все, він дуже любив музику. Добре, що поруч із ним була людина, яка про це знала і дбала, аби хлопчина міг відчувати радість від її прослуховування. Важко хворий, він прожив 25 років...

До створення індивідуальних мереж підтримки могли б долучитися громадські ради, які діють при інтернатних закладах і мають змогу звернутися до мешканців свого міста з ініціативою стати добрими ангелами для дітей, які живуть зовсім поруч, ось за цим парканом...

Зрештою діалог, у якому під час круглого столу взяли участь представники управління соціального захисту населення, служби у справах дітей, центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Білої Церкви, члени релігійних і громадських організацій, виявив кілька дуже важливих моментів. По-перше, реформа деінституціалізації теоретично є проектом ідеалістично-гуманістичним, що прагне зробити життя вражених недугою дітей якісно кращим, достойнішим. Власне, це наче картинка з іншого світу, на який ми рівняємось, але куди все ніяк не доберемося... По-друге, з реалізацією цієї реформи в нас прогнозовані проблеми. При тому, все, що вона вимагає від місцевих органів влади, хай навіть завдяки надзусиллям, виконується. А ось «нагорі»... Змінилось керівництво – тут же змінились і пріоритети. А відтак і дорожня карта наступного етапу реформи, і те ж будівництво нового корпусу інтернату, і багато інших питань «зависли» на невідомий термін.

...Тим часом 25-річний Андрій, мешканець відділення підтриманого проживання зізнається: «У мене одна мрія – мати своє життя. Моя група інвалідності дуже обмежує щодо реалізації в соціумі. Хочеться, щоб ці обмеження зникли, щоб люди ставилися до нас по-іншому». А це також завдання реформи – сформувати толерантне ставлення населення до дітей та молоді з інвалідністю, до випускників інтернатів, до сімей, що перебувають у складних життєвих обставинах...

Валентина Храбуст

Сердечно і щиро вітаємо ВОЛОДИМИРА ІВАНОВИЧА ШУТЕНКА з 80-річним ювілеєм!

Володимир Іванович – поважна і чуйна людина, у нього великий досвід роботи на керівних посадах та заслужений авторитет. Він прекрасний сім'янин, має дітей, онуків та правнуків. І в цьому – його успішність.

Вітаємо щиро у день ювілею, Бажаємо миру в душі й над землею. Хай радість приходить до Вашого дому. Розвіє негоду, тривогу і втому. Бажаєм прожити у силі й здоров'ї, Ще багато літа щасливої долі.

З великою повагою – Олена Магдич, Раїса Київська

«Перше місце в нашій письменстві»

ЄВГЕН ГРЕБІНКА народився 2 лютого 1812 року на Полтавщині в сім'ї відставного штаб-ротмістра Павла Івановича Гребінки. Закінчив гімназію вищих наук в Ніжині та після служби в козацькому полку оселився в Петербурзі (з 1834 року). Тут він працює в комісії духовних училищ міністерства народної освіти, педагогом у військових навчальних закладах. А після роботи – творить. Гребінка спілкувався з визначними літераторами свого часу – О. Пушкіним, І. Криловим, І. Тургенєвим. Він мав дружні стосунки з Г. Квіткою-Основ'яненком, Л. Боровиковським, С. Гулаком-Артемовським. Гребінка активно друкувався в російських періодичних виданнях. У 1836 р. познайомився з Т. Шевченком, якого підтримував матеріально, допомагає у самоосвіті, був одним із організаторів викупу поета з кріпацтва, сприяв виданню «Кобзаря» в 1840 році.

На той час у Петербурзі жило багато освічених українців, які займали високе становище в наукових і мистецьких колах. Вони становили інтелектуальну еліту столиці Росії, їх душею був Гребінка. У нього вдома влаштувалися літературні вечори, на яких був присутній і Т. Шевченко. За пропозицією Гребінки Тарас знайомиться з «Енеїдою» І. Котляревського, творами інших українських і зарубіжних письменників. На фермування Шевченкової патріотичної свідомості мала вирішальний вплив рукописна «Історія Русів». Він глибоко усвідомив основну суть твору і блискує, що її розвинути у своїй творчості. Необхідно зазначити, що твори Гребінки, написані українською мовою, настільки вразили молодого Тараса, що він почав писати свою поезію.

Саме Гребінка познайомив Шевченка із земляком з Полтавщини, який займав посаду конферанс-секретаря Петербурзької академії мистецтв і прийняв Тараса її вільним слухачем.

В 1841 р. Гребінка по-

чинає випускати альманах «Ластівка», у підготовці та редакції якого участь брав і Шевченко. Тут були опубліковані й Тарасові «Причинна», «Думка», «На вічну пам'ять Котляревському», уривки з поеми «Гайдамаки».

Гребінка писав прозу та вірші. Це, зокрема, романи, повісті, оповідання (понад 50), а також поема й одна п'еса. Та славу Гребінці принесли байки (загалом 27). В них він змалював прости людей як уособлення людяності, працьовитості, моральних чеснот («Пшениця», «Рибалка»). За оцінкою Івана Франка, Гребінка як байкар зайняв «перше місце в нашій письменстві. Його байки визначаються ярким національним і навіть спеціально лівобережним українським колоритом».

Поряд з ліричною поезією значне місце в творчості Гребінки займають переспіви українських народних пісень. Його поезія пройнята любов'ю до України, захопленням її героїчною історією. Так, романтична поема «Богдан» є одним із найкращих тогочасних творів про Богдана Хмель-

ницького. Цікаво, що ще за життя окремі його поезії, покладені на музику, стали народними піснями, як-от «Українська мелодія» («Ні, мамо, не можна нелюба любить») чи популярний романс на поезію, написану російською мовою, «Очи черные» («Очи черные, очи страстные»). Цей романс співали Ф. Шалаяпін, Л. Армстронг, В. Висоцький, П. Каас, М. Мат'є, Х. Іглесіас. Тож не дивно, що за рішенням ЮНЕСКО день народження Гребінки вважається однією з пам'ятних дат у всьому світі.

Роман письменника на історичну тематику, «Чайковський», І. Франко назвав «улюбленим твором галицько-руської молоді». Інший роман – «Доктор» – А. Чехов визнав одним із кращих творів тогочасної літератури.

Євген Гребінка помер 3 грудня 1848 року в Петербурзі. Згідно із заповітом, похований в Україні, в рідному селі Мар'янівці на Полтавщині. Тут йому споруджено пам'ятник.

Підготував **Микола Отиченко**

Білоцерківські сторінки Української революції

У центральній міській бібліотеці відбулася наукова конференція «Білоцерківські сторінки Української революції 1917-1921 років. Методія 2019», на якій прозвучали чотири доповіді.

Кандидат історичних наук, завідувач відділу інформаційно-краєзнавчої роботи ЦБС, провідний науковий співробітник Меморіального музею-садиби І.С. Козловського, старший науковий співробітник Білоцерківського краєзнавчого музею Євген Чернецький виступив з темою «1918 рік у Білій Церкві та околицях у світлі фіксації правопорушень і партизанських акцій та даних розвідки». Він розповів про загальну ситуацію в тогочасній Білій Церкві. Про пограбування підприємств, державних установ і приватних осіб мародерами, бої між повстанцями та німецькими і українськими підрозділами, що призвели до скупчення в Білій Церкві біженців, які тікали з охоплених повстанням волостей.

Завідувач сектора відділу інформаційно-краєзнавчої роботи, співробітник Білоцерківського краєзнавчого музею Олексій Стародуб доповів про встановлення влади більшовиків у Білій Церкві та повстання проти неї (лютий – початок квітня 1919 р.). Історик описав підготовку до більшовицького повстання в Білій Церкві взимку 1918–1919 рр., участь у цій діяльності мешканців і уродженців Ротка Сломчинського, Гординського і Ткача, саме повстання і формування більшовицьких органів влади, а також загопу отамана Гончара у Велико-Поло-

вецькій волості, якому на короткий час вдалося очистити від більшовиків Білу Церкву. Серед знехажених завдяки цьому білоцерківських більшовиків був і Антон Гординський.

Учитель Білоцерківської гімназії №1 та співробітник відділу інформаційно-краєзнавчої роботи міської ЦБС Анатолій Бондар виступив з доповіддю «Українська автокефальна православна церква в Білій Церкві 1920 – початку 1930 років». У ній йшлося про перші кроки УАПЦ в Білій Церкві, відновлення місцевої єпархії, контроверсійну постань єпископа Володимира Бжосновського, його відомого наступника єпископа Тесленка, а також про білоцерківські парафії УАПЦ, якими були церкви св. Архипа і Філімона (існувала до початку реорганізації Білоцерківської гімназії на сільськогосподарський навчальний заклад), св. Пантелеймона (неподалік залізничного вокзалу) та св. Марії-Магдалини. Особливо дослідник зупинився на приєднанні до УАПЦ останньої зі згаданих парафій, початок чому поклали збори пара-

фіян Заріччя у 1921 р., які провів Діонісій Степанський.

Останньою була доповідь «Іван Часник – політик і громадянин» кандидата філософських наук Олександра Ярмоли (Білоцерківський національний аграрний університет). Іван Часник у Білій Церкві став творцем і редактором загальноукраїнського незалежного часопису «Народне слово» (вийшло десять чисел у грудні 1918 р. в друкарні Рутгайзера). Доповідач зупинився також на діяльності І. Часника як українського есера, згадав про його перемовини з більшовиками у 1920 р. та за судження наступного року до «п'яти років концтаборів».

Наступна конференція відбудеться вже наприкінці 2020 р. Сподіваємося, вона розкриє чергові невідомі чи маловідомі дотепер сторінки історії Української революції 1917–1921 років.

Раїса Григоренко

Із редакційної пошти

Люди великої душі

Наразі ведеться багато розмов про медичну реформу. Всі чекають чогось надзвичайного. Але для чого чекати? Приміром, уже зараз у неврологічному відділенні міської лікарні № 1 колектив працює так, що ви будете приємно вражені.

Завідувачка відділення **Олена Василівна Манюк** завжди зустріне з гостинністю, привітно, вона готова терпляче вислухати, надати необхідну пораду та допомогу. Це справжня господиня відділення. Хворі з нетерпінням чекають її приходу. Бо послідується з кожним, поцікавиться станом здоров'я, уважно вислухає, вникне у проблему. І пацієнти вірять – Олена Василівна допоможе піднятися з лікарняного ліжка, знають, що вона – лікар високопрофесійний, умілий, тому повністю довіряють їй своє життя.

А поруч із завідувачкою – її найкращі помічники. Лікар-ординатор **Ольга Веніамінівна Данькова** – висококласний спеціаліст, добра, чуйна людина.

Медична сестра **Галина Валеріївна Савчук** – неймовірно відповідальна, щиро піклується про кожного хворого.

Не пройде мимо пацієнтів і старша медична сестра відділення, спеціаліст високого класу **Світлана Миколаївна Голик**. Її завжди чекають, адже якщо вона у відділенні

– все працюватиме, як чіткий механізм. А ще Світлана Миколаївна – людина великої душі. Її чарівна посмішка оздоровлює кожного хворого, її турбота і безвідмовна допомога завжди вчасні і вкрай потрібні.

Протягом багатьох років працює тут і досвідчена медична сестра **Олена Миколаївна Шульга**. У неї золоті руки, адже вона вміє найкраще поставити крапельницю, вправно зробити укол, та й підтримати морально.

Мені теж довелося бути пацієнтом неврологічного відділення. Це неймовірно, але тут я почувалася захищеною. А тому висловлюю щиро подяку кожній із цих прекрасних жінок за їхній високий професіоналізм, неоціненну працю, людяність, тепло душі, блискучу організацію роботи, за особисту підтримку, за те, що повернули мене до повноцінного життя, до праці!

Бажаю неврологічному відділенню подальшого розвитку і процвітання, як і загалом нашій Першій міській лікарні, яку очолює заслужений лікар України, вмілий керівник **Григорій Миколайович Яценко**, що надихає медпрацівників і на втілення медичної реформи, і на щоденну копійку роботу з кожним пацієнтом.

Ч.Ф. Гріневич, заслужений працівник соціальної сфери України

Образок

Мар'я лежала у домовині худесенька й мала, наче дитина. А навколо люду... І йдуть, і йдуть. І йдуть онуки й правнуки. Бо дітей у Мар'ї уже не було. Обох синів поховала. Наче украв хто. Коли останнього хоронили, вона тільки хиталася біля труни у старенькій спідниці й вицвілій хустці, з якої вибивалися сиві пасма. Тоді котрась з онук винесла бабі нову хустку. Вона глянула і як заголосила: «А який це у мене празник сьогодні, щоб у нове одягатися?»

Вивели Мар'ю попід руки з хати. Посадили на грузовик. А вона склала ручечки, наче до молитви, нахилила голову й мовчить.

Щаслива баба

Тільки дивиться на сина. А вже коли опускали в яму, як зойкне: «Ой, лебедик! А мене ж стару нащо залишив?» І до ями. Онуки до неї. Забрали. І ось тепер стоять, мовчазні й наче здивовані, що вже й баби їхньої немає. Старша привезла оберемок червоних троянд, яких Мар'я зроду не бачила. Поклала у труну, аж лице закрила. І так, наче вже й немає баби. Самі худесенькі руки, у яких догорає свічка.

Тужливе «Вічна пам'ять» наповнює селянську хату. Приїжджий і ще молодий батюшка дивується, що стільки люду зійшлося до старої баби, у якої ні сина, ні дочки. І плачуть люди. Чого плачуть? Он скільки молодих хлопців на Донбасі гине. При цьому й у самого на очі навертаються сльози, й він махає кадилом, наче важким автоматом.

Хтось із селян зітхає: «Щаслива баба. Завтра онука з-під Луганська привезуть. А вона випередила». Батюшка озирається і тільки тепер бачить почорнілі від горя і страшного чекання обличчя бабиних родичів. Немолода жінка не стримується і вголос починає плакати. Несподівано селяни

розступаються – у дверях далека бабина родичка – Манька, обперлася на сукувату палицю й важко дихає – перепочиває, щоб дійти до труни.

О, – мимоволі вихоплюється у когось із півних, – тепер заплачуть, хто й не хотів.

Манька спочатку дивиться на труну, а потім шкутильгає ближче й не сідає на стілець, який завбачливо їй підставили, а спилується стати на коліна. Батюшка помагає Маньці, й вона зойкає, чи то від болю у суглобах, чи у душі. Мовчки припала до труни і вже потім застогнала уголос:

– Ох, сестричко моя, ох, мучена. О-о-х! – і замовкла, наче передихає, тільки дивиться й хитає головою. А потім: – Ох, передай же моему синочку, нехай уже й мене скоро дожидається! – А тоді довірливо, наче до живої: – Мар'єчко, спитай, сестрице, чи вони стрілися уже з твоїм онуком, бо його ж он скільки везуть. А що-о-о-б вони ті правителі усі повішалися на сухій гіллі. А щоб їм самим ця війна вихаркалась кров'ю. Нащо ж вони наших діток побили, нащо-о-о ж вони нас посиротили-и-и? Ох, сестрице моя, ох, зозулько. Ох, браточки ж мої, ох, стріньте ж її зболену душечку, ох, несіть же її легесенько. Ох, синочку ж мій... О-о-х! – Манька уже виплакує своє горе, а з нею виплакує і вся бабина хата. Батюшка не витримує і голосно, ніби на війні, дає команду прощатися.

Ще трохи й домовина хитнулася і попливла над людськими головами. Один із тих, що несли труну, необережно зачепив троянди, і кілька яскравих пелюсток опали на старенький поріг, ніби хтось іще поспішав уклонитися бабі й не встиг.

Валентина Мастєрова

Громадська думка
Засновник: ПП «Редакція газети «Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область, м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: **6-50-43 (факс), 6-33-02.**
E-mail: **grom.dumka@ukr.net**
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук», м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.